

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci v Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Petry Venclové, Ph. D., a soudců JUDr. Aleše Korejtky a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **Mgr. L. K.**, narozený dne X,
bytem X,
zastoupený Mgr. Lukášem Rothanzlem, advokátem,
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**,
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice,

za účasti: **Ředitelství silnic a dálnic ČR**, státní příspěvková organizace,
IČO: 659 933 90, sídlem Na Pankráci 546/56, 140 00 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2023, č. j. KrÚ
47312/2023/12V/OMSŘI/Kn,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 5. 2023, č. j. KrÚ 47312/2023/12V/OMSŘI/Kn, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Lukáše Rothanzla, advokáta, náklady řízení ve výši 13.068 Kč.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 26. 5. 2023, č. j. KrÚ 47312/2023/12V/OMSŘI/Kn, bylo na základě žádosti Ředitelství silnic a dálnic ČR, státní příspěvkové organizace (dále též „ŘSD“ či „osoba zúčastněná na řízení“), podle § 24 odst. 3 písm. a) bodu 3. zák. č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě, v rozhodném znění (dále též „zákon o vyvlastnění“), a podle § 4a odst. 1 zák. č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby dopravní, vodní a energetické infrastruktury a infrastruktury elektronických komunikací, v rozhodném znění (dále též „zákon o urychlení výstavby infrastruktury“ či „liniový zákon“), mezitímně rozhodnuto o odnětí vlastnického práva žalobce k pozemkům evidovaným v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) a p. p. č. XB (orná půda, výměra 1614 m²), vše v k. ú. X a v obci X, a to za účelem realizace veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury „D35 Džbánov – Litomyšl“ (dále též „předmětná stavba“ či „D35 Džbánov – Litomyšl“).
2. Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, v níž namítal, že mu před zahájením vyvlastňovacího řízení nebyl doručen návrh smlouvy o získání práv k pozemku s přílohami, v důsledku čehož nebyla splněna podmínka stanovená § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění (ve spojení s § 3 odst. 2 a 6 liniového zákona). Smlouva se zákonem stanovenými přílohami sice žalobci byla opakovaně doručována prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na adresu místa, kde se žalobce zdržoval (X), avšak žalobce si zásilky nepřebíral a po uplynutí úložní lhůty byly vždy vráceny odesílateli. Dle žalobce navíc k doručení návrhu smlouvy s přílohami mohl být využit systém datových schránek. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že na počátku řízení žalovaný s žalobcem nejednal jako s účastníkem, když žalobci nedoručil neúplnou žádost ŘSD o zahájení vyvlastňovacího řízení, odstraňoval vady této neúplné žádosti a následně řízení pro neodstranění vad žádosti zastavil, aby posléze podle § 87 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále též „správní řád“), po doplnění žádosti ze strany ŘSD rozhodnutí o zastavení řízení zrušil (autoremedura). Teprve následně žalovaný žalobce, ostatní účastníky řízení a příslušný katastrální úřad uvědomil o zahájení vyvlastňovacího řízení (§ 19 zákona o vyvlastnění) a v řízení nadále za účasti žalobce pokračoval, a to vzdor tomu, že k žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení nebyl připojen posudek dle § 4c odst. 2 liniového zákona. Žalobce též poukázal na vady samotného rozhodnutí o vyvlastnění. Rozhodnutí neobsahovalo poučení dle § 4c odst. 4 liniového zákona, žalovaný stavbu dálnice chybně podřadil výlučně pod obecnější § 170 odst. 1 zák. č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v rozhodném znění (dále též „stavební zákon“), nadto samotný rozsah vyvlastnění byl excesivní, neboť žalobce byl zbaven i vlastnického práva k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X, ačkoliv tento pozemek není dotčen žádným stavebním objektem předmětné stavby. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobce mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc by měla být žalovanému vrácena k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobní námitky až na jednu důvodné nejsou. Konkrétně žalovaný připustil, že se dopustil pochybení, když žalobci odňal vlastnické

právo k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X, ačkoliv tento není dotčen žádným stavebním objektem předmětné stavby. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

4. Osoba zúčastněná na řízení taktéž připustila, že žalovaný (jakož i ona sama v žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení) pochybil, když vyvlastnění provedl v rozsahu, který není nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění [konkrétně žalobci odňal vlastnické právo k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X]. I osoba zúčastněná na řízení proto navrhla, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.
 5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s. ř. s.)], a dospěl k následujícím závěrům:
 6. Předně soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že mu před zahájením vyvlastňovacího řízení nebyl doručen návrh smlouvy o získání práv k pozemku s přílohami, v důsledku čehož nebyla splněna podmínka stanovená § 5 odst. 1 zákona o vyvlastnění (ve spojení s § 3 odst. 2 a 6 liniového zákona). Jak plyne ze správního spisu a z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (viz strany 7 a 8 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí), návrh smlouvy se zákonem stanovenými přílohami byl žalobci opakovaně před zahájením vyvlastňovacího řízení zaslán na adresu místa jeho trvalého pobytu (X), kde se žalobce, jak potvrdil v žalobě, zdržoval. Zásilky byly uloženy [viz např. zásilka odeslaná dne 7. 10. 2021 (podací číslo X)], žalobce si je nevyzvedl a po uplynutí úložní lhůty byly vráceny odesílateli.
- Nejvyšší soud v řadě svých rozhodnutí vysvětlil, že účinnost adresných jednostranných hmotněprávních úkonů předpokládá, že projev vůle dojde, resp. je doručen adresátovi, tj. že se dostane do sféry jeho dispozice. Slovním spojením „dostane do sféry jeho dispozice“ je třeba rozumět konkrétní možnost nepřítomné osoby seznámit se s jí adresovaným právním úkonem. Právní teorie i soudní praxe takovou možnost chápe nejen samotné převzetí písemného hmotněprávního úkonu adresátem, ale i ty případy, kdy doručením dopisu či telegramu, obsahujícího projev vůle, do bytu adresáta či do jeho poštovní schránky popřípadě i vhozením oznámení do poštovní schránky o uložení takové zásilky, nabyl adresát hmotněprávního úkonu objektivní příležitost seznámit se s obsahem zásilky. Přitom není nezbytné, aby se adresát skutečně seznámil s obsahem hmotněprávního úkonu, dostačuje, že měl objektivně příležitost tak učinit (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2019, sp. zn. 26 Cdo 4082/2018, a judikaturu tam citovanou). Jestliže tedy např. zásilka odeslaná dne 7. 10. 2021 (s podacím číslem X) byla dne 13. 10. 2021 uložena na poště v místě trvalého bydliště žalobce a žalobci bylo zanecháno oznámení, pak se v souladu s ustálenou soudní praxí návrh smlouvy s přílohami dostal téhož dne do jeho dispoziční sféry, neboť na základě oznámení pošty z téhož dne žalobce nabyl objektivně možnost vyzvednout si na poště zásilku obsahující návrh smlouvy a seznámit se s jejím obsahem (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2019, sp. zn. 26 Cdo 3716/2018, a judikaturu tam citovanou).

7. Skutečnost, že žalobce měl zřízenou datovou schránku, je irelevantní, neboť jednání o smluvním převodu potřebných nemovitostí má povahu soukromoprávní kontraktace (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 8. 2016, sp. zn. 3 As 180/2014). Osoba zúčastněná na řízení tedy neměla povinnost zasílat návrh smlouvy žalobci do jeho datové schránky. Byla ovšem povinna postupovat dle § 3 odst. 2 liniového zákona. A to také učinila, když doručovala návrh smlouvy na získání potřebných práv na adresu určenou § 3 odst. 2 písm. b) liniového zákona. Zákonná podmínka spočívající v povinnosti nejprve učinit návrh na získání potřebných práv k předmětným pozemkům dohodou tedy splněna byla.
8. Důvodná není ani námitka, že žalovaný zasáhl do procesních práv žalobce tím, že na počátku řízení s žalobcem nejednal jako s účastníkem řízení, když žalobci nedoručil neúplnou žádost ŘSD (osoby zúčastněné na řízení) o zahájení vyvlastňovacího řízení, odstraňoval vady této žádosti a následně řízení pro neodstranění vad žádosti zastavil, aby po doplnění žádosti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 87 správního řádu zrušil. Teprve následně žalovaný žalobce, příslušný katastrální úřad a ostatní účastníky uvědomil o zahájení vyvlastňovacího řízení a v řízení nadále za účasti žalobce pokračoval.
9. Předně je nutno zdůraznit, že i kdyby shora popsany postup žalovaného chybný byl, z konstantní judikatury plyne, že dílčí pochybení procesního charakteru musí dosáhnout určité intenzity, aby ohrozilo zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Vždy je totiž nutné poměřovat míru procesního pochybení a jeho vliv na zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2014, č. j. 3 As 87/2013 – 31, nebo ze dne 16. 6. 2010, č. j. 5 As 60/2009 – 163). Nelze tedy dospět k obecnému závěru, že jakékoli porušení procesních norem automaticky má vést ke zrušení správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2017, č. j. 9 As 283/2016 – 429, bod 16). Žalobce v žalobě netvrdil, že by se shora popsany postup žalovaného nějak konkrétně negativně projevil v rozhodnutí ve věci samé, jeho námitky se týkají čistě postupu žalovaného při odstraňování vad žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení, tedy fáze řízení, kdy žalobce o podané žádosti nevěděl, žádost nebyla perfektní, žalovaný ještě ve smyslu § 19 odst. 1 zákona o vyvlastnění neuvědomil o zahájení vyvlastňovacího řízení účastníky řízení a příslušný katastrální úřad (to učinil až po odstranění vad žádosti a po zrušení usnesení o zastavení řízení), a proto ještě nenastoupily účinky předvídané § 19 odst. 3 zákona o vyvlastnění. Za takové situace se procesní úkony, které jsou činěny ve vztahu žadatel – správní orgán (ve fázi řízení před doručením žádosti žalobci a před rozesláním uvědomění o zahájení vyvlastňovacího řízení dle § 19 odst. 1 zákona o vyvlastnění), nemohou jakkoliv dotýkat (nejen) procesních práv a povinností žalobce. Za těchto okolností je žalobce účastníkem řízení pouze technicky (formálně), subjektem procesního vztahu však dosud není. Obdobně je tomu i v občanském soudním řízení. Je-li např. soudem žaloba odmítnuta pro vady (§ 43 odst. 2 zák. č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „o. s. ř.“), protože se žalobci ani přes výzvu nepodařilo odstranit její nedostatky, odehrává se celé řízení jen mezi soudem a žalobcem (do doby jejich odstranění není namístě takovou vadnou žalobu žalovanému doručovat). V takovém případě, kdy je žalovaný účastníkem občanského soudního řízení pouze „formálně“, tj. není účasten procesněprávního vztahu (činěné procesní úkony se nedotýkají jeho procesních práv a povinností), mu tedy v souladu s výše uvedenými judikaturními i teoretickými závěry není třeba podle § 168 odst.

2 o. s. ř. doručovat usnesení, které je výsledkem procesního vztahu, jehož se žalovaný (dosud) neúčastní, i když je vůči tomuto usnesení objektivně přípustné odvolání. Nabytí právní moci takového usnesení se pak odvíjí pouze od doručení žalobci (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. 32 Cdo 2991/2019).

10. Nelze souhlasit ani s tím, že k žádosti o zahájení vyvlastňovacího řízení měl být připojen posudek vyhovující požadavkům § 4c odst. 2 liniového zákona, neboť ten se připojuje pouze k žádosti o vydání rozhodnutí dle § 4c odst. 1 liniového zákona, tedy v situaci, kdy je společně s žádostí o vydání rozhodnutí podle stavebního zákona, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury uvedená v § 1 odst. 2 písm. a) a b) liniového zákona, žádán stavební úřad příslušný k vedení řízení podle stavebního zákona o vydání mezitímního rozhodnutí podle § 4a liniového zákona. Řízení ve věci žádosti o vyvlastnění pak vede stavební úřad společně s řízením o žádosti o vydání rozhodnutí podle stavebního zákona, kterým se umísťuje nebo povoluje stavba dopravní infrastruktury. Mezitímní rozhodnutí o vyvlastnění pak tvoří spolu s rozhodnutím dle stavebního zákona společné rozhodnutí. O takový případ se ovšem v nyní projednávané věci nejednalo. Ze stejného důvodu není možno žalovanému vytýkat, že žalobce nepoučil dle § 4c odst. 4 liniového zákona, neboť takové poučení musí být obsaženo pouze ve společném rozhodnutí ve smyslu § 4c odst. 1 liniového zákona. Za vadu nelze označit ani to, že žalovaný vedle § 17 odst. 2 písm. a) zák. č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), který zjevně v daném případě aplikoval, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zmínil též to, že práva k pozemkům a stavbám, potřebná pro uskutečnění staveb nebo jiných veřejně prospěšných opatření podle tohoto zákona, lze také odejmout nebo omezit, jsou-li vymezeny ve vydané územně plánovací dokumentaci a jde-li o veřejně prospěšnou stavbu dopravní a technické infrastruktury, včetně plochy nezbytné k zajištění její výstavby a řádného užívání pro stanovený účel [§ 170 odst. 1 písm. a) stavebního zákona], neboť tomu tak skutečně je. Zákon o pozemních komunikacích však navíc umožňuje odejmout nebo omezit vlastnické právo k pozemku nebo ke stavbě nejen za účelem výstavby nové dálnice, silnice, místní komunikace I. třídy, ale i jejich součástí, příslušenství nebo staveb souvisejících, jakož i za účelem opravy, úpravy, modernizace nebo rekonstrukce stávajících výše uvedených pozemních komunikací (včetně jejich součástí, příslušenství nebo staveb souvisejících).
11. Důvodnou naopak shledal soud námitku týkající se odnětí vlastnického práva k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X. Podle § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění vyvlastnění lze provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Podle § 4 odst. 2 zákona o vyvlastnění veřejný zájem na vyvlastnění musí být prokázán ve vyvlastňovacím řízení. Vyvlastnění či nucené omezení vlastnického práva připouští čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady pod č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále též „Listina“), pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu. Z čl. 4 odst. 4 Listiny pak lze dovodit též subsidiaritu vyvlastnění v ústavněprávní rovině. K tomu přistupují podmínky zákonné: proporcionalita, subsidiarita a soulad vyvlastnění s úkoly a cíli územního plánování (srov. § 3 až § 5 zákona o vyvlastnění). Vyvlastnění představuje zcela zásadní zásah do vlastnických práv. Ústavní soud v nález ze dne 9. 1. 2008, sp. zn. II. ÚS 268/06, uvedl, že vlastnické právo náleží svou povahou do kategorie základních práv a svobod jednotlivce (core-rights)

a tvoří tedy jádro personální autonomie jednotlivce ve vztahu k veřejné moci. Ústavně konformní omezení vlastnického práva je proto možné pouze ve veřejném zájmu, na základě zákona a za náhradu, přičemž míra a rozsah omezení musí být proporcionální ve vztahu k cíli, který omezení sleduje, a prostředkům, jimiž je omezení dosahováno. Vyvlastnění je institutem ultima ratio, tj. přichází v úvahu pouze tehdy, pokud neexistuje jiné východisko (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2008, č. j. 6 As 11/2007-77, č. 1582/2008 Sb. NSS, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 4 As 84/2014-43). V rozsudku ze dne 26. 7. 2017, č. j. 2 As 341/2016-41, Nejvyšší správní soud konstatoval, že obsah a rozsah vyvlastnění musí být přiměřený účelu, pro který se vyvlastňuje. Dále uvedl, že vyvlastnění je podstatným omezením práv vlastníka, a proto je nezbytné trvat na vysoké kvalitě podkladových materiálů v řízení o vyvlastnění, ze kterých musí být jednoznačně zřejmý vyvlastňovaný objekt, důvod vyvlastnění a prokázán veřejný zájem. Nelze připustit, aby došlo k omezení či zbavení vlastnických práv, vyskytnou-li se na základě předložených podkladů v řízení o vyvlastnění pochybnosti, zdali je to pro naplnění deklarovaného účelu vyvlastnění třeba, a tyto pochybnosti nebudou přesvědčivě vyvráceny. Na povinnost šetřit podstatu a smysl vlastnického práva v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny upozornil Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 2. 2019, sp. zn. Pl. ÚS 21/17, týkajícím se zákazu billboardů u dálnic a silnic I. třídy.

12. V daném případě je ze správního spisu patrné, že pozemek evidovaný v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X není dotčen žádným stavebním objektem. Všichni účastníci řízení (žalobce, žalovaný i osoba zúčastněná na řízení) se navíc shodli na tom, že pro naplnění deklarovaného účelu není třeba žalobci odejmout vlastnické právo k zmíněnému pozemku. Za těchto okolností soud v řízení, které je ovládáno zásadou projednací a zásadou kontradiktornosti, nemohl než uzavřít, že vlastnické právo k pozemku evidovanému v katastru nemovitostí jako p. p. č. XA (orná půda, výměra 38 m²) v k. ú. X a v obci X bylo odňato v rozporu § 4 odst. 1 zákona o vyvlastnění.
13. Soud tedy shrnuje, že jedna ze žalobních námitek byla důvodná, a proto žalobou napadené rozhodnutí zrušil věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). Rozhodl přitom bez jednání, když zákonem stanovené podmínky pro takový postup byly splněny (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a úspěšnému žalobci podle obsahu spisu přiznal proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení tvořených:
 - a) odměnou advokáta za 2 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby; náhrada odměny za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě žalobci nenáleží, neboť tento úkon byl součástí žaloby samotné (k tomu srov. shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 8 As 135/2018 – 23, bod 42)] dle § 7 bodu 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve výši 6.200 Kč (2 x 3.100 Kč),
 - b) paušální náhradou hotových výdajů advokáta spojených se 2 úkony právní služby po 300 Kč ve výši 600 Kč (§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.),

- c) zaplacenými soudními poplatky ve výši 4.000 Kč [poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu (3.000 Kč) a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě (1.000 Kč)].
15. Jelikož je zástupce žalobce plátcem daně z přidané hodnoty, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty druhé s. ř. s. (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Celkem 13.068 Kč. Platební místo („k rukám zástupce žalobce“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta ke splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.
16. Osoba zúčastněná na řízení má právo jen na náhradu nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Osobě zúčastněné na řízení žádné takové náklady nevznikly, proto taktéž nemá právo na jejich náhradu (výrok III).

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 23. srpna 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph. D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. L. M.